

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2012 r.

DOLiS/DEC-788/12/51559, 51562

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.) oraz art. 12 pkt 2, art. 22, art. 33 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pana R. Ż., na przetwarzanie jego danych osobowych przez Bank S.A.

odmawiam uwzględnienia wniosku

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana R. Ż., zwanego dalej również Skarżącym, na Bank S.A., zwany dalej Bankiem, „z uwagi na łamanie przez w/w art. 36 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych [dalej zwana Ustawą] i błędnego przetwarzania i udostępniania danych osobowych a ponadto łamania prawidłowego, rzetelnego i pełnego obowiązku informacyjnego”. Skarżący wniósł o: „1. Wszczęcie w przedmiotowej sprawie postępowania skargowego i wydanie decyzji na zasadzie art. 12 pkt 2 Ustawy. 2. Przeprowadzenie w siedzibie Banku S.A. kontroli na zasadzie art. 12 pkt 1 w zw. z art. 14 Ustawy. 3. Nakazanie w/w usunięcia uchybień w ochronie, zabezpieczenia danych oraz prawidłowego i pełnego obowiązku informacyjnego, na zasadzie art. 33 i art. 18 ust. 1 pkt 1 i 3 Ustawy. 4. Ukaranie Banku S.A. karą pieniężną, na zasadzie uprawnień dodanych Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych zmianą Ustawy”.

Skarżący wskazał, że w dniu [...] lutego 2009 r. zawarł z Bankiem umowę o kartę kredytową o nr [...]. Dnia [...] maja 2009 r. w placówce Banku w E. Skarżący „po uprzedniej spłacie” złożył wypowiedzenie umowy, które „powinno stać się skuteczne w dniu 2009-06-[...]”. Skarżący podniósł: „W październiku 2009 roku, po kilkumiesięcznej przerwie otrzymałem kolejne zestawienie, zamkniętej karty kredytowej, za okres od [...]09 – [...]10.2009 r., po czym natychmiast interweniowałem w Banku. Ten stwierdził jedynie, że karta jest zamknięta, nie odnosząc się do zaistniałej sytuacji, udzielając mi odpowiedzi opatrzonej datą [...] listopada 2009 roku., pomimo, że konkretnie wskazałem problem. Po odpowiedzi Banku w listopadzie 2009 r. i po zapewnieniach otrzymałem kolejne zestawienie karty kredytowej za okres [...]10 – [...]11.2009 r., co oznacza, że Bank nie poczynił żadnych kroków po mojej interwencji. Nadto w rozmowie

przeprowadzonej z pracownikiem skarżonego Banku, w dniu [...]10.2009 r. ujawnione zostało, że przedmiotowa karta kredytowa widoczna jest w raporcie B. S.A. (nagranie rozmowy w posiadaniu Banku). Błędnie wygenerowane zestawienia transakcji z października i listopada 2009 r. instytucja finansowa tłumaczyła błędami informatycznymi, które z posiadanych dowodów i twierdzeń miała miejsce dwa razy pod rząd, nie wiadomo, jakie dane w tym czasie zostały »wypuszczone« z systemu. Bank nie dołożył należytej staranności przy zamykaniu karty kredytowej i ochronie moich danych osobowych związanych z tą kartą, ich przetwarzaniu i ochronie przed niekontrolowanym »wypływem« z bazy wewnątrz-bankowej. (...) Po tym czasie w dniu [...] lipca 2010 roku wystąpiłem do Biura Obsługi Banku S.A. o wydanie treści rozmowy, która zawierała moje szczegółowe dane osobowe (...)pracownicy Banu nie potrafili jej zidentyfikować. (...)Nie można pozostać obojętnym na takie podejście Banku do ochrony, zabezpieczania, archiwizacji i przetwarzania danych osobowych w tym obowiązku informacyjnego. Bank w listopadzie 2009 r. przed odpowiedzią na reklamację, prawdopodobnie poprawiał moje dane w B. S.A. (...) od tamtego czasu wbrew rozmowie z [...]10.2009 r. dane karty całkowicie zniknęły z systemu B. S.A.”.

Skarżący załączył do skargi kopię pisma Banku z dnia [...] grudnia 2009 r. skierowanego do Arbitra Bankowego Związku Banków Polskich, w którym podano w związku z ww. umową o kartę kredytową, że dnia [...] maja 2009 r. w systemie Banku został zarejestrowany wniosek z dnia [...] maja 2009r. o rezygnację z używania karty i wypowiedzenie umowy. Podano, że zgodnie z Regulaminem wydawania i użytkowania karty kredytowej Banku wypowiedzenie stało się skuteczne w dniu [...] czerwca 2009 r. Jednocześnie wyjaśniono, że: „W dniu [...]10.2009 w wyniku błędu systemu informatycznego zostało wysłane do Pana R. Ż. zestawienie transakcji z [...]10.2009, natomiast w dniu [...]11.2009 zostało wysłane zestawienie z [...]11.2009. Zawiadamiamy, iż w dniu [...]12.2009 zostało wysłane do Kredytobiorcy pismo z przeprosinami za zaistniałą sytuację. Ponadto informujemy, iż Bank nie raportował w/w umowy do B. S.A., wobec powyższego w B. S.A. nie ma danych o w/w umowie kredytu”.

W piśmie z dnia [...] października 2011 r. przesłanym do Biura GIODO Skarżący podniósł, że dnia [...] sierpnia 2011r. wystąpił w trybie art. 33 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz.U. z 2002r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), zwanej dalej też ustawą, do Banku „o wydanie informacji dotyczących przetwarzania moich danych osobowych i pomimo upływu ustawowego terminu na udzielenie odpowiedzi, żądanych informacji nie uzyskałem”. Skarżący załączył kopię ww. pisma do Banku, w którym w myśl art. 32 ust. 1 w związku z art. 33 ust.1 i 2 ustawy wniósł o udzielenie informacji: 1. jakie jego dane osobowe są przetwarzane w bazie danych osobowych Banku; 2. komu i w jakim zakresie te dane są lub były udostępniane; 3) „Jakie Bank poczynił zabezpieczenia w celu ochrony danych osobowych m.in. przez niepożądanym użyciem, kradzieżą lub »wypłynięciem« tych danych z bazy? 4. Jak często moje dane osobowe są aktualizowane w instytucjach, którym dane te zostały przekazane?”. Ww. kopia pisma Skarżącego do Banku zawiera też kopię potwierdzenia nadania przez Skarżącego tego pisma dnia [...] sierpnia 2011 r. w Urzędzie Pocztowym E..

W wyjaśnieniach udzielonych pismem z dnia [...] listopada 2011 r. Bank wskazał, że przetwarza dane osobowe Skarżącego w zbiorze „A.”, który został zarejestrowany i jest prowadzony dla celów związanych z archiwizacją dokumentacji bankowej, sprawozdawczością finansową, celów rachunkowych oraz celów związanych z ewentualnymi roszczeniami powstałymi w związku z wykonywaniem czynności bankowych przez Bank oraz innych wynikających z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz.665 ze zm.). Według Banku podmiot

ten przetwarza dane osobowe Skarżącego na podstawie art. 23 ust.1 pkt 1 i 3 ustawy „w związku z udzieloną przez Skarżącego pisemną zgodą na przetwarzanie jego danych osobowych”, udzieloną przezeń na mocy ww. umowy o kartę kredytową, która „nie została do dnia dzisiejszego odwołana”. Bank wskazał, że ww. umowa „nigdy nie była raportowana do B. S.A. (ze względów technicznych informacje o czynnych umowach kart kredytowych nie były przekazywane przez Bank S.A. do B. S.A.)”. Wskazano: „W odniesieniu do Karty kredytowej [ww. umowy zawartej ze Skarżącym – przyp. GI] informujemy, że Bank nie odnotował wpływu wniosku z dnia [...] sierpnia 2011 r., na które powołuje się Skarżący”. Wyjaśniono, że Bank spełnia wynikający z art. 36 ust. 1 ustawy obowiązek zabezpieczenia danych osobowych Skarżącego poprzez zastosowanie środków technicznych i organizacyjnych zapewniających ochronę przetwarzanych danych osobowych odpowiednią do zagrożeń i kategorii danych objętych ochroną zgodnie z wnioskiem aktualizacyjnym zbioru „A.”, nr zgłoszenia: [...], nr księgi: [...] z dnia [...] czerwca 2009r. Podano, że opis ww. środków technicznych i organizacyjnych został zamieszczony w części E ww. wniosku.

W celu zweryfikowania informacji udzielonych przez Bank Generalny Inspektor pozyskał też wyjaśnienia B. S.A. Podmiot ten wskazał, że ten podmiot nie przetwarza i nie przetwarzał danych osobowych Skarżącego przekazanych przez Bank w zakresie ww. umowy kredytowej „i tym samym bank nie zwracał się do B. S.A. z wnioskiem o usunięcie przedmiotowych danych”. Podano, że B. S.A. przetwarza dane osobowe Skarżącego przekazane przez Bank w związku umową kredytu z dnia [...] lutego 2009 r., podano ich zakres i podstawę prawną tego działania.

Skarżący, poinformowany przez GODO o wyjaśnieniach Banku o braku wpływu wniosku Skarżącego w trybie art. 33 ustawy, wskazał w piśmie z dnia [...] stycznia 2012 r., że złożył pismo reklamacyjne w celu wyjaśnienia kwestii doręczenia Bankowi przesyłki nr [...] z dnia [...] sierpnia 2011 r., zawierającej jego ww. wniosek. Jednocześnie złożył wniosek z dnia [...] stycznia 2012 r. o przesłanie mu nieuwierzytelnionych kopii trzech dokumentów z akt sprawy.

Bank w piśmie z dnia [...] stycznia 2012 r. podał, że w związku z umową o kartę kredytową nr [...] (kopia w aktach sprawy) przetwarza dane osobowe Skarżącego w zbiorze „A.” dla celów związanych z archiwizacją dokumentacji bankowej, sprawozdawczością finansową, celów rachunkowych i celów związanych z ewentualnymi roszczeniami powstałymi w związku z wykonywaniem czynności bankowych przez Bank zgodnie z art. 23 ust. 4 pkt 2 w zw. z art. 23 ust.1 pkt 5 ustawy o ochronie danych osobowych oraz innych wynikających z ustawy Prawo bankowe. Podano, że ww. umowa została splacona i zamknięta dnia [...] czerwca 2009 r. w wyniku złożenia przez Skarżącego wniosku o rezygnację z karty kredytowej. Bank przetwarza dla ww. celów dane osobowe Skarżącego w zakresie pozyskanym we wniosku kredytowym, w ww. umowie, dane o miejscu zatrudnienia, stanowisku i wysokości dochodu oraz w zakresie danych finansowych związanych z realizacją tej umowy. Bank ponownie wskazał, że nie odnotował wpłynięcia pisma Skarżącego o udzielenie informacji w trybie art. 33 ustawy.

W piśmie przesłanym pocztą elektroniczną do Biura GODO dnia [...] stycznia 2012r. Skarżący wskazał, że z ustaleń Poczty Polskiej wynika, że reklamowana przesyłka (o której mowa powyżej) została skutecznie doręczona Bankowi dnia 30 sierpnia 2011 r. i odebrana przez osobę upoważnioną w Banku do odbioru przesyłek. W dniu [...] stycznia 2012 r. za pośrednictwem faksu Skarżący w załączeniu do pisma z dnia [...] stycznia 2012 r. przesłał kopię pisma Poczty Polskiej Region Sieci w O. z dnia [...] stycznia 2012 r. Jednak pismo to adresowano do Pana R. Ż., na którą to okoliczność wskazał GODO w piśmie do Skarżącego z dnia [...] lutego 2012 r., a ponadto wezwał Skarżącego do podpisania jego pism z dnia [...] i [...] stycznia 2012 r. oraz przekazał mu kopie wnioskowanych dokumentów.

Wobec okoliczności wskazanych przez Skarżącego Generalny Inspektor w załączeniu do pisma do Banku z dnia [...] lutego 2012 r. przekazał kopię ww. wniosku Skarżącego o udzielenie informacji w trybie art. 33 ustawy. W odpowiedzi Banku z dnia [...] marca 2012 r. podano, że: „Bank nie udzielił Skarżącemu dotychczas odpowiedzi na wniosek dotyczący udzielenia informacji na podstawie art. 33. ustawy o ochronie danych osobowych, ponieważ nie miał i nadal nie ma możliwości wglądu w treść tego wniosku”. Poinformowano o podjęciu przez Bank działań w celu wyjaśnienia opisanej sytuacji po zapoznaniu się z kopią potwierdzenia nadania przez Skarżącego tego wniosku. Bank zobowiązał się jednocześnie do spełnienia ww. obowiązku „w oparciu o treść skargi przedłożonej w niniejszej sprawie przez Skarżącego”.

Skarżący w piśmie z dnia [...] marca 2012 r. wyjaśnił, że w ww. piśmie Poczty Polskiej z dnia [...] stycznia 2012 r. nastąpiła oczywista omyłka pisarska, na dowód czego do pisma z dnia [...] marca 2012 r. załączył kopię pisma ww. instytucji z dnia [...] marca 2012 r. potwierdzającej tę okoliczność.

W piśmie Banku z dnia [...] kwietnia 2012 r. podano, że w toku postępowania wyjaśniającego przeprowadzonego w sprawie wniosku Skarżącego o udzielenie informacji na podstawie art. 33 ust. 1 ustawy ustalono, że korespondencja ta nie została przekazana do jednostki Banku odpowiedzialnej za korespondencję z klientami, dlatego „Bank S.A. podjął kroki mające na celu uniknięcie podobnych sytuacji w przyszłości”. Poinformowano o przesłaniu do Skarżącego pisma z dnia [...] marca 2012 r. w odpowiedzi na jego ww. wniosek. Załączono kopię tego pisma. Bank podał w nim swoją nazwę i siedzibę jako administratora danych Skarżącego oraz w związku z jakimi umowami, na jakiej podstawie prawnej, w jakich celach i w jakim zakresie były przetwarzane oraz są przetwarzane obecnie. Ponadto Bank wskazał podmioty, którym udostępnił ww. dane Skarżącego, na jakiej podstawie prawnej i w jakim zakresie.

Na wezwanie Generalnego Inspektora Bank wskazał w piśmie z dnia [...] lipca 2012 r., że „w celu usprawnienia i zwiększenia niezawodności procesowania korespondencji przychodzącej od klientów wdrożył w dniu [...] października 2011 r. elektroniczny obieg korespondencji przychodzącej dla linii produktu, którego klientem był Skarżący. W ramach tego procesu korespondencja przychodząca jest skanowana i wprowadzana do systemu informatycznego Banku”. Dodano, że odpowiedź na wniosek Skarżącego z dnia [...] sierpnia 2011 r. Bank przesłał listem poleconym nr [...], doręczonym dnia [...] kwietnia 2012 r. przez jednostkę pocztową E.. Okoliczność tę potwierdził Skarżący w piśmie do GIODO z dnia [...] lipca 2012 r.

W ww. piśmie Skarżący ponadto wniósł o wydanie kopii kilku dokumentów z akt sprawy. Generalny Inspektor postanowieniem z dnia [...] sierpnia 2012 r. (znak: [...]) odmówił uwzględnienia tego wniosku.

W dniu [...] lipca 2012 r. do Biura GIODO wpłynęła skarga Pana R. Ż. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie na przewlekłość/bezczynność postępowania przed GIODO.

Pismami z dnia [...] sierpnia 2012 r. Generalny Inspektor poinformował strony postępowania, że na podstawie zebranego materiału dowodowego zostanie wydana decyzja administracyjna oraz o uprawnieniach stron wynikających z art. 10 § 1 i art. 73 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.).

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje:

Przedmiotem tego postępowania administracyjnego jest przetwarzanie danych osobowych Skarżącego przez Bank. Zarzuty Skarżącego pod adresem Banku dotyczą niedopełnienia w stosunku do niego obowiązku informacyjnego określonego w art. 33 ustawy o ochronie danych osobowych, nienależytego zabezpieczenia jego danych osobowych oraz udostępnienia ich do B. S.A.

Odnosząc się do pierwszego z ww. zarzutów, powołać należy art. 33 ustawy o ochronie danych osobowych. Według tego przepisu na wniosek osoby, której dane dotyczą, administrator danych jest obowiązany, w terminie 30 dni, poinformować o przysługujących jej prawach oraz udzielić, odnośnie do jej danych osobowych, informacji, o których mowa w art. 32 ust. 1 pkt 1-5a. Zgodnie z ust. 2 tego przepisu na wniosek osoby, której dane dotyczą, informacji, o których mowa w ust. 1, udziela się na piśmie.

W doktrynie podnosi się: „art. 33 określa minimalną treść udzielanej zainteresowanemu przez administratora informacji (chyba że wniosek wyraźnie dotyczyć będzie węższego zakresu); dla uzyskania pełniejszych informacji, których maksymalne granice wyznacza art. 32 ust.1 pkt 1-5a, konieczne jest wyraźne zamieszczenie w jednostkowym wniosku konkretnych pytań” (J. Barta, P. Fajgielski, R. Markiewicz, „Ochrona danych osobowych. Komentarz”, 3. wydanie, Zakamycze 2004, s. 658). Wskazuje się, że: „Administrator powinien w ciągu 30 dni uczynić zadość żądaniu informacyjnemu. W przepisach brak określenia skutków przekroczenia tego terminu, co oznacza, że ma on charakter instrukcyjny (T.Szewc, *Publicznoprawna ochrona informacji*, Warszawa 2007, s. 76)” (J.Barta, P.Fajgielski, R.Markiewicz, „Ochrona danych osobowych. Komentarz”, 5.wydanie, Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., Warszawa 2011, s. 611).

Z powyższego wynika, że administrator danych obowiązany jest zrealizować ww. obowiązek informacyjny w ustawowym terminie 30 dni od dnia doręczenia mu takiego wniosku poprzez zgromadzenie żądanych informacji i przekazanie ich wnioskodawcy. Podkreślenia wymaga, że na administratorze danych spoczywa obowiązek wprowadzenia takiego systemu ewidencjonowania wpływającej do niego korespondencji i właściwego odnotowywania wniosków o realizację uprawnień z art. 33 ustawy, który eliminować będzie możliwość zaistnienia takich sytuacji, jaka miała miejsce w niniejszej sprawie. Okoliczność nieprzekazania, po upływie do administratora danych, korespondencji zawierającej wniosek z art. 33 ustawy do odpowiedniej komórki organizacyjnej nie zwalnia bowiem administratora z obowiązku jego realizacji, jak również nie przerywa biegu jego terminu.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że Skarżący wystąpił do Banku z wnioskiem w trybie art. 33 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy pismem z dnia [...] sierpnia 2011 r., nadanym w tym dniu w Urzędzie Pocztowym E. (kopie ww. pisma i potwierdzenia odbioru w aktach sprawy). Bank nie udzielił Skarżącemu odpowiedzi w ustawowo wyznaczonym terminie. W pierwszych wyjaśnieniach udzielonych w sprawie Bank podniósł, że nie odnotował wpływu ww. wniosku. Powtórzono to w następnym piśmie do organu. Skarżący poinformowany o powyższym, wskazał, że złożył pismo reklamacyjne w celu wyjaśnienia kwestii doręczenia Bankowi przesyłki zawierającej jego ww. wniosek, a w kolejnym piśmie podał, że z ustaleń Poczty Polskiej wynika, że reklamowana przesyłka została skutecznie doręczona Bankowi dnia [...] sierpnia 2011 r. i odebrana przez osobę upoważnioną w Banku do odbioru przesyłek. Następnie Skarżący przesłał do Biura GIODO kopię wyjaśniającego powyższe pisma Poczty Polskiej, lecz adresowanego do Pana R. Ż., co stanowiło omyłkę pisarską, jak wyjaśniono w kolejnym piśmie tej instytucji. Zatem bezsporne jest, że ww. korespondencja wpłynęła do Banku oraz że Bank nie udzielił Skarżącemu odpowiedzi na jego wniosek w wyznaczonym ustawowym terminie.

Po otrzymaniu z Biura GIODO kopii ww. wniosku Skarżącego Banku wyjaśnił, że „nie udzielił dotychczas odpowiedzi na wniosek dotyczący udzielenia informacji na podstawie art. 33. ustawy o ochronie danych osobowych, ponieważ nie miał i nadal nie ma możliwości wglądu w treść tego wniosku”. Poinformowano o podjęciu przez Bank działań w celu wyjaśnienia opisanej sytuacji po zapoznaniu się z kopią potwierdzenia nadania przez Skarżącego tego wniosku. Bank zobowiązał się jednocześnie do spełnienia ww. obowiązku „w oparciu o treść skargi przedłożonej w niniejszej

sprawie przez Skarżącego”. W kolejnym piśmie Bank podał, że w toku postępowania wyjaśniającego przeprowadzonego w sprawie wniosku Skarżącego o udzielenie informacji na podstawie art. 33 ust. 1 ustawy ustalono, że korespondencja ta nie została przekazana do jednostki Banku odpowiedzialnej za korespondencję z klientami, dlatego „Bank S.A. podjął kroki mające na celu uniknięcie podobnych sytuacji w przyszłości”. Jednocześnie poinformowano o przesłaniu do Skarżącego pisma Banku z dnia [...] marca 2012 r. w odpowiedzi na jego ww. wniosek. Bank podał w nim swoją nazwę i siedzibę jako administratora danych Skarżącego oraz w związku z jakimi umowami, na jakiej podstawie prawnej, w jakich celach i w jakim zakresie były przetwarzane oraz są przetwarzane obecnie. Bank wskazał podmioty, którym udostępnił ww. dane Skarżącego, na jakiej podstawie prawnej i w jakim zakresie.

Na wezwanie Generalnego Inspektora Bank wskazał w kolejnym piśmie, jakie działania podjęto w celu usprawnienia i zwiększenia niezawodności procesowania korespondencji przychodzącej od klientów. Dodano, że odpowiedź na wniosek Skarżącego z dnia [...] sierpnia 2011 r. Bank przesłał listem poleconym, doręczonym dnia [...] kwietnia 2012 r. Skarżącemu, który potwierdził to w piśmie do GODO z dnia [...] lipca 2012 r.

Mając na uwadze treść ww. pisma Banku z dnia [...] marca 2012 r., stwierdzić należy, że Bank udzielił Skarżącemu odpowiedzi na pytania 1 i 2 zamieszczone w jego wniosku z dnia [...] sierpnia 2011 r. Zaznaczyć należy, że żądania zawarte w pytaniach 3 i 4 sformułowanych w ww. wniosku wykraczają poza zakres informacji, których administrator danych obowiązany jest udzielić stosownie do art. 33 ust. 1 ustawy. Ich maksymalną treść, jak wyżej wskazano, wyznacza bowiem art. 32 ust. 1 pkt 1-5a ustawy. Stanowi on, że każdej osobie przysługuje prawo do kontroli przetwarzania danych, które jej dotyczą, zawartych w zbiorach danych, a zwłaszcza prawo do: 1) uzyskania wyczerpującej informacji, czy taki zbiór istnieje, oraz do ustalenia administratora danych, adresu jego siedziby i pełnej nazwy, a w przypadku gdy administratorem danych jest osoba fizyczna - jej miejsca zamieszkania oraz imienia i nazwiska, 2) uzyskania informacji o celu, zakresie i sposobie przetwarzania danych zawartych w takim zbiorze, 3) uzyskania informacji, od kiedy przetwarza się w zbiorze dane jej dotyczące, oraz podania w powszechnie zrozumiałej formie treści tych danych, 4) uzyskania informacji o źródle, z którego pochodzą dane jej dotyczące, chyba że administrator danych jest zobowiązany do zachowania w tym zakresie w tajemnicy informacji niejawnych lub zachowania tajemnicy zawodowej, 5) uzyskania informacji o sposobie udostępniania danych, a w szczególności informacji o odbiorcach lub kategoriach odbiorców, którym dane te są udostępniane, 5a) uzyskania informacji o przesłankach podjęcia rozstrzygnięcia, o którym mowa w art. 26a ust. 2.

Mając na uwadze ustalone okoliczności sprawy, stwierdzić należy, że Bank, aczkolwiek z przekroczeniem terminu wyznaczonego w art. 33 ustawy o ochronie danych osobowych i dopiero na skutek czynności podjętych przez Generalnego Inspektora w toku postępowania administracyjnego zainicjowanego skargą Pana R. Ż. wniesioną do GODO m.in. dotyczącą tej kwestii, jednak ostatecznie udzielił Skarżącemu żądanych informacji dotyczących przetwarzania jego danych osobowych przez Bank. Wobec tego brak jest podstaw do zastosowania art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy i wydania w ww. zakresie decyzji administracyjnej nakazującej przywrócenie stanu zgodnego z prawem, skoro wskazany obowiązek informacyjny został przez Bank dopełniony. Z ww. przepisu wynika bowiem, że warunkiem wydania przez organ rozstrzygnięcia, o którym w nim mowa, jest istnienie stanu naruszenia prawa do ochrony danych osobowych w dacie wydania decyzji administracyjnej. W niniejszej sprawie taka sytuacja nie występuje. Materiał dowodowy sprawy wskazuje bowiem, że ww. naruszenie prawa zostało usunięte. Nie bez znaczenia jest też okoliczność, że Bank podjął wymienione w korespondencji do organu działania, mające zapobiec w przyszłości

sytuacji, jaka miała miejsce w tej sprawie, gdy wniosek o udzielenie informacji w trybie art. 33 ustawy nie został przekazany do jednostki Banku odpowiedzialnej za korespondencję z klientami, co skutkowało brakiem odpowiedzi w ustawowo określonym terminie.

Jak wynika z przesłanej do Biura GODO skargi Pana R. Ż. na Bank, została ona wniesiona także „z uwagi na łamanie przez w/w art. 36 ust.1 ustawy o ochronie danych osobowych”. W związku z powyższym wskazać należy, że zgodnie z tym przepisem administrator danych jest obowiązany zastosować środki techniczne i organizacyjne zapewniające ochronę przetwarzanych danych osobowych odpowiednią do zagrożeń oraz kategorii danych objętych ochroną, a w szczególności powinien zabezpieczyć dane przed ich udostępnieniem osobom nieupoważnionym, zabranianiem przez osobę nieuprawnioną, przetwarzaniem z naruszeniem ustawy oraz zmianą, utratą, uszkodzeniem lub zniszczeniem. W udzielonych w sprawie wyjaśnieniach Bank podał, że spełnia ten obowiązek zgodnie ze zgłoszonym Generalnemu Inspektorowi wnioskiem aktualizacyjnym zbioru „A.”, nr zgłoszenia: [...], nr księgi: [...] z dnia [...] czerwca 2009 r. W tym dniu Bank przesłał do Biura GODO pocztą elektroniczną informację o wypełnieniu ww. zgłoszenia, natomiast zgłoszenie wpłynęło do organu dnia [...] czerwca 2009 r. Opis ww. środków technicznych i organizacyjnych został zamieszczony w części E ww. wniosku. W myśl art. 41 ust. 1 pkt 6 ustawy zgłoszenie zbioru danych do rejestracji powinno zawierać opis środków technicznych i organizacyjnych zastosowanych w celach określonych w art. 36-39. Obowiązek zgłaszania Generalnemu Inspektorowi każdej zmiany informacji, które winno zawierać zgłoszenie zbioru do rejestracji, wynika z art. 41 ust. 2 ustawy. Zgłoszona ww. wnioskiem aktualizacja została dokonana w dniu [...] czerwca 2009 r. Mając na uwadze powyższe okoliczności, nie sposób podzielić zarzutu Skarżącego, że Bank nie przestrzega art. 36 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych. Istotne jest przy tym, że mające wg Skarżącego potwierdzać jego ww. zarzut okoliczności przesłania przez Bank dwukrotnie zestawienia transakcji po wypowiedzeniu umowy o kartę kredytową były spowodowane błędami systemu informatycznego, nie zaś niezastosowaniem przez Bank środków technicznych i organizacyjnych zapewniających ochronę przetwarzanych danych osobowych według przepisów ustawy o ochronie danych osobowych.

Odnosząc się do zarzutu Skarżącego, że Bank udostępnił jego dane dotyczące ww. umowy o kartę kredytową B. S.A., stwierdzić należy w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, że jest on bezzasadny. Bank wyjaśnił bowiem, że ww. umowa „nigdy nie była raportowana do B. S.A. (ze względów technicznych informacje o czynnych umowach kart kredytowych nie były przekazywane przez Bank S.A. do B. S.A.)”. Powyższe znalazło potwierdzenie w wyjaśnieniach B. S.A., w których podano, że ten podmiot nie przetwarza i nie przetwarzał danych osobowych Skarżącego przekazanych przez Bank w zakresie ww. umowy kredytowej „i tym samym bank nie zwracał się do B. S.A. z wnioskiem o usunięcie przedmiotowych danych”. Natomiast B. S.A. przetwarza dane osobowe Skarżącego przekazane przez Bank w związku z inną umową kredytu (z dnia [...] lutego 2009 r.), podano ich zakres i podstawę prawną tego działania. Również w piśmie z dnia [...] grudnia 2009 r. skierowanym do Arbitra Bankowego Związku Banków Polskich (którego kopię Skarżący załączył do skargi) Bank wskazał, że „nie raportował w/w umowy do B. S.A., wobec powyższego w B. S.A. nie ma danych o w/w umowie kredytu”. Generalny Inspektor uznał przytoczone wyjaśnienia za wiarygodne, tym bardziej, że Skarżący nie przedstawił dowodów na potwierdzenie powyższego zarzutu, a w skardze ograniczył się do podejrzeń i przypuszczeń.

W związku z żądaniem Skarżącego o ukaranie Banku „karą pieniężną, na zasadzie uprawnień dodanych Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych zmianą Ustawy” powołać należy art. 12 ustawy o ochronie danych osobowych. Z tego przepisu wynika, że do zadań ww. organu w szczególności należy zapewnienie wykonania przez zobowiązanych obowiązków o charakterze niepieniężnym wynikających z decyzji, o których mowa w pkt 2, przez stosowanie środków egzekucyjnych przewidzianych w ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954 ze zm.). Przepisy te wprowadzają uprawniając Generalnego Inspektora do działania jako organ egzekucyjny i nakładania grzywien, ale wyłącznie jako środka egzekucyjnego w celu przymuszenia w zakresie egzekucji administracyjnej obowiązków o charakterze niepieniężnym. Ponadto Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 11 sierpnia 2009 r. (sygn. akt II SA/Wa 561/2009) stwierdził, że: „Ustawa o ochronie danych osobowych nie uprawnia Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych do wymierzania grzywny (...)”.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych i art. 129 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).